

JEDINÁČEK

THRILLER

SO MĚ

Jedináček

This book is published with the support
of Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea).

THE ONLY CHILD
Copyright © 2020 by Mi-ae Seo
All rights reserved

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petra Ben Ari, 2020
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2020
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-7642-958-1 (pdf)

So Mie
JEDINÁČEK

VENDETA

Představte si pokoj z dávný minulosti.

Ten pokoj jste zaskládali věcmi, na který si nechcete pamatovat, a dveře zapečetili obrovským zámekem.

Jak běží čas, postupně na ten pokoj zapomínáte, až docela zapomenete, že vůbec kdy existoval.

Paměť je vlastně zvláštní. To, co bych za žádnéh okolností neměl zapomenout, se mi právě proto z hlavy úplně vypaří. Je to prej obrannej mechanismus, ktorej nás chrání před bolestí. Mozek dobře ví, že když si bude nepříjemný skutečnosti pořád připomínat, uškodí sám sobě, proto je radši vymaže. Nakonec nám v hlavě zůstane jen to, co si pamatovat chceme. Jenom to, s čím se dokážeme vyrovnat.

Někdy přemejšlím, co je v tý mojí hlavě špatně.

Jo, i já jsem měl takovej pokoj.

Pokoj, kam jsem nahnul všechno, co mě příliš děsilo, a zamknul na sto západů. Na nějakou dobu jsem zapomněl, že existuje. Ale moc dlouho to netrvalo. Jednoho dne sto západů najednou povolilo a zámek se rozskočil.

Věděl jsem sice, že i když je odemčeno, nemám chodit dovnitř, ale nedokázal jsem ovládnout zvědavost. Vešel jsem. A až pak si to uvědomil.

Že jsem otevřel dveře do pekla.

ČÁST PRVNÍ

„Jakou nejranější vzpomínku si dokážete vybavit?“

„Červené boty.

Červené boty, které mi koupila máma.

To je moje první vzpomínka.“

1.

Hlášení o požáru v okrsku Ungam bylo přijato 17. června ve tři hodiny a třicet sedm minut ráno.

Ve stejnou dobu, kdy se na displeji informační tabule v pohotovostním středisku ředitelství hasičské záchranné služby se sídlem na Namsanu zobrazila zpráva s obsahem „Výskyt požáru v okrsku Ungam“, bylo stejné oznámení předáno i na hasičskou stanici pro západní metropolitní obvod, policejní stanici se stejnou působností, a rovněž na vědomí pracovišti požárních expertiz, spadajícímu pod Ústav kriminalistiky Policie Korejské republiky.

Hlášení přijal požární komisař I Sanguk z ředitelství hasičské záchranné služby, na kterého shodou okolností připadla noční služba. Tou dobou zrovna spal v odpočívárně pro zaměstnance. Když se mu rozbzučel telefon, promnul si ospalé oči a posadil se na lehátko. V noci sepisoval služební hlášení a usnul někdy po jedné, takže spal sotva dvě hodiny.

Víčka se mu sama od sebe zavírala, ale když vyšel před budovu, studený vítr ho trochu probral. Na svěžím nočním vzduchu rychle zapomněl na ulepenou zatuchlost lůžka v odpočívárně.

Spěchal k parkovišti. Než nasedl do auta, zavolal svému kolegovi, strážmistrovi Ju Tongsikovi. Ve sluchátku se ozval ospalý hlas, napovídající, že jeho majitel se také sotva probudil. „Jsem vzhůru. Dávno nespím!“

Zdalo se, že ho už stihlo kontaktovat soulské policejní ředitelství. Sanguk si uměl živě představit, jak jeho kolega právě vypadá.

Sedí na posteli a třepe hlavou, aby vyburcoval své vědomí, bezděčně sklouzávající zpět do spánku, k plné bdělosti. Se zavřenýma očima natahuje ucho za zvukem vycházejícím ze sluchátka telefonu a přemáhá ospalost. Strážmistr občas dělával taková dětinská gesta, byť byla s jeho mohutnou postavou těžko slučitelná.

Sanguk se ovládl, aby nevyprskl smíchy, a suše ohlásil, že vyrazí na místo.

„Rychle se připravte a přijďte za mnou.“

„...moment!“ vykřikl naléhavě strážmistr těsně před tím, než Sanguk ukončil hovor.

„Ano?“

Sanguk napjatě čekal, co se dozví.

„Kde že to má být?“ zeptal se znovu Sanguka. Jméno okrsku už se přece dověděl, buď se v ospalosti nesoustředil, nebo se chtěl ujistit.

„Okrsek Ungam. Tentokrát to má být křižovatka před Čchungamskou střední školou na ulici u kláštera Pengnjon.“

Jakmile to strážmistr uslyšel, zhluboka si povzdechl. Pak se na okamžik rozhostilo ticho, jako by nad něčím usilovně přemýšlel. Vzápětí se ozvalo tlumené zaúpění a strážmistr cosi polohlasem zaskuhral. Sanguk tušil, že jeho kolega nejspíš právě vstává z postele a u toho ze sebe chrlí nesrozumitelné nadávky. Sám k tomu neměl daleko.

„Jo, taky mě málem trefil šlak.“

„Fajn. Obleču se a vyrazím. Uvidíme se na místě.“

Sanguk položil telefon a chvatně nastoupil do auta.

Vsunul klíček do zapalování, a když nastartoval, podíval se na hodinky. Bylo krátce po čtvrté ranní.

Takhle brzy ráno nebývá v ulicích mnoho aut. Když jede kolem Sungnjemunu a přes Muakče, dorazí na místo

nejpozději za dvacet minut. Sanguk pospíchal cestou k výjezdu z parkoviště a přitom se pokoušel v duchu spočítat, po kolikáté už v Ungamu vypukl požár.

Od jara ve stejné oblasti vyšetřovali už pět případů žhářství. V poslední době stačilo, aby někdo v Ungamu škrtl zápalkou, a hned všichni vyskočili a postavili se do pozoru.

K prvnímu případu došlo poblíž staveniště obytného bloku Hillstate, nedaleko městské nemocnice Ungpchjong v sedmém okrsku Ungam.

V místě nacházejícím se na úpatí kopce Pengnjon, kde probíhala výstavba velkokapacitního sídliště, se kolem stavební parcely vršilo množství navezeného materiálu a do areálu neustále proudily další kamióny.

Požár vznikl na prázdném prostranství u vjezdu do staveniště, ústícího z ulice Pengnjonsa, a naštěstí se obešel bez zranění. Plameny sice zachvátily dřevotřískové desky, připravené k použití na stavbě, ale vzniklá škoda se nevyšplhala vysoko, protože dělníci, kteří skladovací plochu hlídali, na situaci pohotově upozornili, a díky včasnému zásahu se oheň podařilo brzy uhasit. Hasiči na místě neshledali žádné podezřelé okolnosti, a tak byla celá věc uzavřena jako neúmyslně založený požár, nejspíš z odhozeného cigaretového nedopalku.

Jenomže ve světle opakujících se požárů v okrsku Ungam byl i tento první případ, považovaný původně za obyčejnou nehodu z nedbalosti, znovu přehodnocený. Objevila se hypotéza, že do areálu, který se večer uzavírá branou a kde se tudíž v nočních hodinách pohybuje minimum lidí, musel někdo vniknout a požár úmyslně založit.

Požárem s nejzávažnějšími následky byl zatím třetí zaznamenaný případ.

Právě tehdy do vyšetřování vstoupili i Sanguk, požární komisař z ředitelství hasičské záchranné služby, a strážmistr Ju Tongsik, kriminalista z pracoviště požárních expertiz soulského policejního ředitelství.

Požár, který vzplál poblíž ungamského kostela za základní školou naproti ulici Pengnjonsa, se vlivem silného severozápadního větru rozšířil do přilehlé obytné oblasti, kde zachvátil tři vícegenerační domy. V souvislosti s tím došlo ke ztrátám na životech, jelikož tři členové jedné rodiny ve spánku uhořeli.

Přestože se požár rozhořel ve tři hodiny v noci, v obytné oblasti se podařilo najít svědka.

Vracel se v noci z dlouhého přesčasu do svého nedalekého domu a vypověděl, že po cestě si blízko místa požáru všiml podezřelé osoby. Jen co dotyčná osoba zmizela směrem k hlavní silnici, plameny vyšlehly mezi domy. Svědek však bohužel nedokázal podezřelou osobu popsat, jelikož byla tma.

Sanguk se strážmistrem převrátili ohořelé trosky v okolí vzniku požáru naruby, aby určili ohnisko a příčinu, ale potíží tkvěla v tom, že se zjištěné skutečnosti neshodovaly se svědeckou výpovědí. Obyvatelé z přilehlé oblasti tvrdili, že by se měla hledat souvislost opakujících se žhářských útoků s dlouhodobými spory mezi starousedlíky a developerem, který v místě plánoval přestavbu.

Když už měl Sanguk Muakče za zády a vyjel z křižovatky Hongdže do ulice Morene, zazvonil mu telefon.

„Kde jste?“ ozval se hlubokým hlasem strážmistr.

„To už jste na místě?“

„Nejsem, jsem na cestě.“

„Myslel jsem, že se tam rovnou uvidíme...“

„Není to náhodou už šestej případ?“

„No jo, je to tak.“

Chvíli oba mlčeli. Sanguk si říkal, že by měl zavěsit, ale přece jen se ještě strážmistra zeptal:

„Chtěl jste mi něco?“

„Já jen... zdál se mi ošklivej sen.“

„Sen?“

Strážmistr, kterého beztak o neklidný spánek připravila pohotovost spojená s požárem, zřejmě úmyslně založeným,

se nejspíš cítil velmi znepokojený. Sanguka strážmistrova slabá chvilka zaskočila. Nikdy předtím ho takového nezažil. Vyšetřování série žhářských útoků na něj zřejmě těžce doléhalo.

Sanguk a strážmistr sice vedli vyšetřování společně, jejich role se však podstatně lišily.

Sanguk dokumentoval uspořádání místa, zajišťoval případné stopy a sbíral svědectví přihlížejících a poškozených, na jejichž základě mohl objasnit ohnisko a příčinu požáru. Naproti tomu strážmistr rozbořem závěrů učiněných vyšetřovatelem hasičů v první fázi vyšetřování prověřoval, zda nedošlo k úmyslnému založení či jinému trestnému činu. Teprve on se musel pustit do skutečného pátrání, najít stopy vedoucí k pachateli a případ vyřešit.

Jestliže místem požáru to pro Sanguka, pracujícího u hasičské záchranné služby, všechno končilo, pro strážmistra, příslušejícího k soulskému policejnímu ředitelství, všechno začínalo. Pokud existovalo podezření na zločinný záměr, strážmistr nemohl polevit, dokud zločince nedopadl a kauzu neuzavřel.

Na místo požáru sice vyráželi společně a navzájem si sdělovali poznatky, ale míra strážmistrova stresu byla nutně větší. Série žhářských útoků navíc pokračovala už několikátým měsícem, ke stresu se tudíž přidávala nervozita a tlak na to, aby byl případ co nejrychleji vyřešený. Za normálních okolností strážmistr většinou nevyjížděl zároveň s hlášením o požáru. Ale kvůli rozšiřující se řadě alarmujících ohňů v okrsku Ungam se nyní s každým dalším požárním poplachem okamžitě odesílala pohotovostní zpráva jemu i Sangukovi.

Sanguka nenapadalo, co by měl strážmistrovi odpovědět. Přál si jenom, aby s dnešní nocí byl těm požárům konec, aby chytili pachatele a k novým případům už nedocházelo.

„Copak vy nevěříte na sny?“

„Ale věřím. Když mě moje máma čekala, měla prý náramný věštecký sen. Víte, že právě díky tomu snu se ze mě stal hasič? Neříkal jsem vám to snad?“

Sanguk se řečmi o věšteckém snu pokoušel navodit o něco uvolněnější atmosféru, aby strážmistra rozptýlil. Ale strážmistr, který už stejnou historku slyšel od Sanguka přinejmenším desetkrát, ho ani nevyslechl do konce a rovnou zavěsil.

Sanguk si pobaveně odfrkl, odložil telefon a šlápl na plyn.

Už několik metrů před křižovatkou u Čchungamské střední školy doprava výrazně zhoustla, což svědčilo o zvýšeném provozu spojeném s poplachem. Navzdory brzké ranní době nebylo jednoduché prodrat se mezi zpomalujícími auty a shlukujícími se skupinami přihlížejících.

Sanguk si na střechu připevnil světelný maják, ale i pak musel několikrát spustit sirénu, aby konečně dokličkoval k ulici vedoucí ke klášteru Pengjon. Projel davem přihlížejících, srocených u místa požáru, a zastavil. Jakmile vystoupil, naskytl se mu pohled na charakteristický shon, jaký vždy provázal požární zásah.

Od silnice přijížděly hasičské vozy, ze kterých vybíhali požárníci, opodál parkovala velkokapacitní sanitka, připravená naložit zraněné, mezi tím se rojili policisté, kteří místo kontrolovali. Do toho se pletli vyděšení obyvatelé okolních domů, které požární poplach vyhnal uprostřed noci z postelí, a všichni dohromady pobíhali sem a tam v jednom zmatečném shonu. Na první pohled se rozsah požáru zdál být poměrně značný.

Sanguk se zadíval k místu, kde šlehal plameny. Naštěstí už byl oheň celkem pod kontrolou a do prostoru požáru se právě chystala vejít jednotka záchranářů. Sanguk se pozdravil s příslušníky místní hasičské stanice, které už od vidění znal z předchozích zásahů, a pak se rozhlédl kolem.

Ačkoliv mu zorným polem procházely desítky neznámých lidí, strážmistra nemohl přehlédnout. Urostlou postavu s krátkým sportovním sestřihem rozpoznal i na velké vzdálenosti.

Strážmistr pozoroval průběh hašení zpoza policejního vozu. Zatřepal hlavou, aby potlačil nutkání zívnout.

Sanguk k němu došel rychlým krokem.

„Koukám, že jste se ještě pořádně neprobral?“

Strážmistr na Sangukova slova nereagoval a zamračeně zíral do proudů vody, stříkajících z požárních hadic. Na vině jeho rostoucí únavy nebyl jen mizerný spánek, ale i nekonečný proces vyřizování a pochůzek spojených s opakovanými žhářskými útoky.

„Kvůli jednomu magorovi se tady můžem zbláznit.“

„Moje řeč.“

Strážmistr si zmučeně přejel dlaní po obličeji, chvilku sledoval okolí, a když objevil uniformovaného policistu, který ohledával místo požáru, popošel k němu. Policista mu vyložil podrobnosti o svědcích a dosavadní průběh vyšetřování. Strážmistr Ju a Sanguk se sháněli po oznamovateli požáru, načež policista prstem ukázal k nedalekému kiosku s nepřetržitým provozem.

Před kioskem hlasitě diskutovalo několik lidí. Protože už venku postávali zřejmě dost dlouho a požár byl téměř uhašený, začali se pomalu rozcházet domů. Uvnitř kiosku ale nikdo nebyl. Strážmistr dokráčel před výlohu, a když prohlásil, že hledá oznamovatele požáru, s nervózním výrazem ve tváři se k němu otočil mladík v proužkované košili. Právě on měl jako brigádník kiosk na starosti, ale místo hlídání obchodu se bavoval venku s lidmi, co sledovali požární zásah.

„Já jsem to nahlásil.“

„Jsem požární komisař. Povězte mi, kdy a jak jste si požáru všiml.“

Pohledy okolostojících se upřely na mladíka, ten se poškrábal na hlavě, zadíval se na strážmistra a pak řekl:

„Mohlo bejt kolem půl čtvrtý. V krámě nikdo nebyl a vsedě jsem začal usínat, tak jsem si říkal, že se půjdu na chvíli provětrat na čerstvej vzduch. A najednou jsem si všim, že nad tím

barákem támhle v uličce stoupá černej dým. Přemejšlel jsem, co se asi tak může dít, a najednou vidím, jak z kouře šlehají plameny. Chvilí jsem jen nevěřícně zíral, jenže oheň se začal zvětšovat. Vyděsilo mě to, tak jsem to nahlásil.“

Strážmistr se zadíval k uličce, kam brigádník ukazoval, a na okamžik se zamyslel.

„Nevíte, kam vede ta ulička?“

„Není náhodou slepá?“

„Když jste to nahlašoval, nevšiml jste si tady v okolí nějaké podezřelé osoby? Nevyběhl náhodou někdo z té uličky, odkud jste viděl stoupat dým? Nebo ještě předtím, než požár vypukl, nepohyboval se tady někdo cizí?“

„Nevím. Jak jsem vám řekl, šel jsem ven, protože se mi chtělo spát, a pak už jsem se soustředil jenom na to, abych to co nejdřív nahlásil...“

Strážmistr podal brigádníkovi vizitku a požádal ho, aby mu okamžitě zavolał, kdyby ho ještě něco napadlo. Pak vykročil k uličce.

Uličkou se táhla zmeť požárních hadic, ze kterých místy vytékala voda, takže téměř nebylo kam šlápnout. Strážmistr se proplétal mezi povalujícími se hadicemi, až se přiblížil k hořícímu domu. Mezi oblaky černého dýmu, které se dosud uličkou valily, uviděl záchranáře, jak v náručí vynáší sotva desetiletou holčičku.

Než si to stihl sám uvědomit, holčička cele zaujala jeho pozornost. Něčím ho znepokojovala tak, že od ní nemohl odtrhnout oči. Otočil se a místo dál do nitra uličky vykročil zpět za vzdalujícími se záchranářem s holčičkou v náručí.

Záchranář vysadil holčičku do sanitky a znovu zmizel v uličce.

Zdravotnice v sanitce přehodila přes holčičku přikrývku a zeptala se, jestli jí něco nebolí, ale ona jen mlčky zírala do uličky, odkud ji právě přinesli. Rukama k sobě tiskla ohromného plyšového medvěda a zdála se až nepřiměřeně klidná

na to, že právě unikla z hořícího domu. Ale strážmistr, který pozorně zkoumal dívčin obličej, brzy poznal, že její strnulost způsobil prožitý šok. V netečném obličejí se občas pohnuly jen velké zorničky, které pátravě těkaly po okolí a prozrazovaly strach. Jinak se zdála být v pořádku.

Děvče ještě chvíli upřeně zíralo k uličce, odkud se nepřestával valit černý kouř, a pak, když se trochu vzpamatovalo, seskočilo ze dveří sanitky a začalo se rozhlížet po okolí. Pochodovalo v kruhu kolem jednoho místa, jako by přemítalo, jestli se má vrátit uličkou domů, anebo dál čekat tam, kde bylo, a přitom hledalo někoho, s kým by se mohlo dát do řeči.

Strážmistrovi se sevřelo srdce.

Tragické osudy postižených ho na požárech trápily nejvíc.

Jako kdyby do nich během spánku udeřil blesk z čistého nebe. V jedinou chvíli přišli o domov, někdy dokonce i o rodinu. Část lidí, kteří takovou pohromu prožili, byla postižena po utrpeném šoku neurotickými stavy a nespavostí. Vzpomínky na požár je ještě dlouho pronásledovaly a budily ze spánku.

Zatímco sledoval děvčátko, jak bloudí mezi spěchajícími lidmi a hledá svou rodinu, vztek na neznámého žháře v něm znovu vzkypěl. Jakmile se dítě začalo vzdalovat od sanitky, rychle mu zastoupil cestu.

„Kampak jdeš? Tady jsi v bezpečí. Za chvílku tě vezmou do nemocnice.“

Dívka upřela na strážmistra nevinné oči. Z velkých, průzračných zornic číselo obezřetnost vůči neznámému člověku. Strážmistr by udělal cokoliv, jen aby alespoň trochu zmírnil její strach.

„Neboj se. Až strejdové požárníci oheň uhasí, máma s tátou si pro tebe určitě přijdou.“

Holčička zamrkala očima a pak něco zamumlala, jako by si konečně vzpomněla. Nejprve jen pohybovala rty a neslyšně cosi drmolila, až po chvíli se s odhodláním zadívala na strážmistra a promluvila:

„Táta...“

„Co je s ním?“

„Chci k tátovi.“

Strážmistr pohledem přeskočil k sanitce. Zadní dveře byly dokořán, ale uvnitř neviděl žádného zraněného. Mohli ho také z domu vynést dřív a odvézt do nemocnice jinou sanitkou. Ale pokud ne, může být stále ještě uvězněný v hořící budově. Nechtěl na tuhle možnost myslet. Strážmistr váhal s odpovědí a rozhlížel se po někom, kdo by mu mohl pomoci.

Holčička se s prosebným výrazem ve tváři chytla strážmistrovy paže a zatřásla jí. Strážmistr otočil k dívence hlavu, a když se setkal s jejím pohledem, hrudníkem mu projela ostrá bolest. Jako by si holčička náhle uvědomila vážnost situace, v očích se jí začaly sbírat třpytící se krůpěje slz. V takové situaci je třeba jakýmkoliv způsobem co nejrychleji najít rodinu dítěte a nabídnout dítěti nějakou známou jistotu. Čím déle bude pobývat odděleně od rodiny, tím víc se bude zvětšovat nejistota a strach, které je můžou docela ovládnout.

Strážmistr zrakem zkoumal okolí a všiml si Sanguka.

Sanguk právě mluvil s požárníky, kteří dokončili hašení a odklízeli použité vybavení. Ptal se jich na podrobnosti a průběh zásahu. Znalost směru hašení a postupu, který požárníci zvolili, lze vzít v úvahu při místním průzkumu a vyhnout se tak některým chybám. Strážmistr vyčkával, až Sanguk dokončí svou práci, a přitom nespouštěl dívku z očí.

Jen co se Sanguk s hasiči rozloučil, přistoupil ke strážmistrovi.

„Tak se pomalu přesunem dovnitř?“

Hašení bylo dokončené a můžou zahájit první fázi místního průzkumu. Jakmile to však Sanguk dořekl, jeho pohled se ze strážmistra svezl na děvče po kolegově boku. Pak se znovu podíval na strážmistra. Ve tváři se mu zračilo množství otazníků. Strážmistr bradou ukázal směrem k uličce.

Sangukovi konečně došlo, že holčička bude nejspíš zachráněná z hořícího domu. Okamžitě se k ní sklonil, pohladil ji po hlavě a pronesl:

„Vylekalo tě to moc? Nebolí tě něco? Kde máš maminku?“

„...je mrtvá.“

Slzy, které děvče dosud tak sveřepě zadržovalo, se mu začaly kutálet po tvářích. Sanguka odpověď zaskočila a zůstal beze slova zírat na strážmistra.

„Maminka... je pořád ještě v domě?“

Děvče prudce zavrtělo hlavou a sevřelo rty, aby dalo najevo, že dál už se o tom bavit nechce. Po zmínce o mámě se okamžitě uzavřelo do sebe a plyšového medvěda si přitisklo silněji k tělu. Odvrátilo zrak od Sanguka a zabořilo tvář do medvědovy měkké hlavy. Strážmistr, který se na to nevydržel dívat, sykl šeptem na Sanguka:

„Tátu asi zachránili. Říkala, že chce za tátou.“

„Tak ji naložíme do sanitky, ne? Pojedou do Západní městské nemocnice, mám to prověřit?“

„Táta je ale v Soulský nemocnici.“

Holčička se ještě před chvílí zdála v řeči velmi opatrná, ale teď jim najednou skočila do hovoru.

„Soulská nemocnice?“

Strážmistr se na děvče pozorně zadíval a pak zvedl oči zpět k Sangukovi.

„Tady je nějaká Soulská nemocnice?“

„Co já vím? Taky ten název slyším prvně.“

Zraněné z požárů v západním metropolitním obvodu rozváželi do spádových nemocnic. Ale mezi nimi žádná Soulská nemocnice nefigurovala. Oba muži se bezradně odmlčeli. Holčička si dlaní rázně otřela slzy z tváří a pohotově z kapsy vylovila vizitku, kterou podala Sangukovi.

„To je číslo mého táty. Zavolejte mu.“

Sanguk vzal nabízenou vizitku do ruky, chvíli nechápavě zíral na holčičku a pak se podíval na strážmistra.

„Co je? Tak tam rychle zavolejte, ne?“

Sanguk se vzpamatoval a vytukal číslo na svém telefonu.

„Haló? Mluvím s panem Jun Česongem?“

Hlas, který se ozýval ze sluchátka, zjevně patřil někomu, kdo byl právě vyrušen ze spánku. O požáru neměl nejspíš ani tušení. Nečekaný telefonát v tak brzkou ranní hodinu ho pochopitelně příliš netěšil. Volaný se příkrým tónem zeptal, proč mu Sanguk volá.

„Hledá vás vaše dcera. Jsme v Ungamu. Vypukl tu požár... Ano, ano, je to tak. Vedle rezidence Čongsong v ulici Talmadži. Jistě... Nemějte obavy. Dcera je v pořádku. Ano, na shledanou...“

Dívčina otce zpráva o požáru vyděsila, a jakmile se poněkolkáté ujistil o správnosti adresy, kterou evidentně dobře znal, oznámil Sangukovi, že hned přijede, a zavěsil.

Holčička se zprudka pověsila Sangukovi na kalhoty, až málem upustil telefon z ruky. Sanguk se polekaně sklonil a zadíval se na ni. Upírala k němu oči lesknoucí se nedočkavostí a napětím.

„Co říkal táta? Přijde?“

„Ano, za chvíli sem dorazí.“

Ve tváři se jí objevil úlevný výraz. Strach a nejistota se beze stopy vytratily. Sanguk se rozhlédl a zjistil, že sanitka mezitím odjela. Strážmistr svěřil dívku policejní hlídce a spolu se Sangukem vykročili do uličky směrem k místu požáru.

Záchranáři z místa odešli a několik zbývajících hasičů právě proráželo ohořelé dveře, aby se dostalo do budovy. Strážmistr a Sanguk začali obhlídku spáleniště.

Samostatně stojící rodinný dům a vedlejší rezidenci v ohybu slepé ulice požár zřejmě silně poškodil.

Strážmistr nejprve zamířil k rodinnému domu.

Když prošel hlavní branou, ocitl se v zahradě s několika okrasnými stromy, za kterými stála jednopatrová budova.

Zahradu zanechalo hašení v příšerném stavu. Černá voda, která se vyvalila ze zničeného domu, se zachytávala v četných kalužích. Sanguk a strážmistr světlem baterky pozorně ohledávali do černa začouzenou zeď domu.

Dům, ze kterého zbyly jen ohořelé trosky, měl všechna okna roztržštěná a stěny pokryté vrstvou smolně černých sazí. Rovněž v přilehlé patrové rezidenci žárem popraskala okna i prosklená lodžie a namísto skel zbyly jen prázdné otvory, kterými prosvítal zčernalý interiér. Ze spotřebičů, nábytku a dalšího inventáře pokroucených ohněm odkapávaly stružky černé vody, svědčící o nedávném zásahu silným proudem vody z požární hadice. Bylo těžké uvěřit, že v tak ohavném prostoru ještě včera žili lidé. Náruč rudých plamenů proměnila domov v peklo.

Kouřové stopy sazí na stěnách vypadaly, jako by se do nich uhašený oheň otiskl.

Strážmistr se Sangukem kličkovali mezi loužemi plnými vody a zkoumali saze na zdech domu i rezidence.

„Vypadá to, že se oheň rozšířil z domu na rezidenci, že?“ pronesl Sanguk a strážmistr kývnutím přisvědčil. Strážmistr obešel dům, aby se podíval, jak vypadá přechod mezi pozemky domu a rezidence.

Mezi rodinným domem a rezidencí stála dělicí zeď, přičemž mezi ní a stěnou domu se tísnilo množství nahromaděného materiálu, ze kterého požár nechal jen seškvarené oharky. Z haldy důkladně prolité vodou tu a tam ještě stoupal dým jako důkaz zarputilosti právě proběhlého požáru.

Sanguk na ohořelé trosky přiložil ruku a prstem se pokusil rozetřít saze na povrchu. Špičkou boty rozhrnul změt oharků na zemi. Nasál vzduch do chřípí a zkoumal jejich pach.

„Zdá se mi to jako dřevo s nějakým chemickým materiálem. Mohl tu být i polystyrén.“

„Nejspíš stavební odpad. Dveřní křídla nebo podobné stavební prvky, nemyslíte?“

„Jo, vypadá to tak.“

Dalo se předpokládat, že kdyby prostor za domem zůstal prázdný, oheň by se na sousední rezidenci nerozšířil. Dřevotřískové desky, polystyrén a podobný zbytkový stavební materiál, který někdo mezi dům a obvodní zeď odložil, posloužil požáru jako naváděcí koridor.

Strážmistr a Sanguk se vrátili na zahradu před dům. Někdo z hasičů, kteří právě prohledávali vnitřek, křikem hlásil nález mrtvého těla. Další vyběhl ven do uličky, aby přinesl nosítka.

Strážmistr bezděčně sraštil čelo.

U nočních požárů, které vypukají v době, kdy většina lidí spí, je riziko ztrát na životech nutně vyšší. V domě mohlo hořet, aniž by si toho někdo ze spících všiml. Za takových okolností v rodině snadno dojde k úmrtí. Zatímco se strážmistrovi hlavou honilo tisíce možných scénářů, vstoupil v závěsu za jedním z hasičů do domu.

Plíce mu naplnil štiplavý zápach kouře. Nasadil si přes ústa roušku a vkročil do ložnice. Hasič, který měl ložnici na starosti, pokynul strážmistrovi na pozdrav. Ten místo toho, aby pozdrav opětoval, upřel zrak k mrtvým v pokoji.

Mrtvá těla byla dvě. Ležela vedle sebe v posteli, jako kdyby tam ti dva zemřeli ve spánku. Zdálo se, že do černa ohořelé trupy patří manželům. Strážmistr tvrdošíjně potlačoval nevolnost, která se v něm vzmáhala, a dlaní si přitlačil roušku k ústům.

Při pohledu na mrtvoly uprostřed pokoje ale instinktivně pocítil jakýsi nesoulad.

Cosí těžko vysvětlitelného dráždilo jeho mozkové buňky a nedalo se jen tak zaplašit. Znovu se přiblížil k mrtvým tělům a strhl z nich zhruba z poloviny ohořelou přikrývku. Části těl, které ještě před okamžikem přikrývka zahalovala, zůstaly neporušené, jako by je oheň ušetřil. Strážmistra to překvapilo, ale snažil se nedělat žádné ukvapené závěry.

Sanguk nakoukl do ložnice, ale při pohledu na mrtvoly zase rychle vycouval. Přestože vykonával práci požárního komisaře už mnoho let, snažil se pohledu na mrtvoly pokud možno vyhýbat. Strážmistr požádal dozorujícího hasiče, aby ložnici nechali v původním stavu, a pak vyrazil ven z domu. Sanguk, který přešlapoval na zahradě před vchodem, se za ním rozběhl:

„Kam tak najednou?“

„Pro foťák do auta.“

„Můžete si vzít můj.“

„To ne, potřebuju svůj. Musím si to nafotit na vlastní.“

Sanguk si všiml nebývalé tvrdosti ve strážmistrově hlase a poslušně zmlkl. To, že chce strážmistr použít vlastní služební vybavení, znamenalo jediné – nešlo o prostý požár, ale o případ, do kterého byl zapletený nějaký zločin. Proto strážmistr potřeboval místo činu důkladně zdokumentovat.

Vtom se ze Sangukovy kapsy ozvalo zvonění telefonu. Oči-ma přelétl neznámé číslo, a když hovor přijal, zjistil, že mu volá otec dívky, se kterým před chvílí mluvil. Říkal, že už je skoro na místě, a chtěl vědět, kde se dívka nachází.

„U vjezdu do uličky uvidíte policejní auto. Tam ji najdete.“

„Přijel táta té holčičky,“ oznámil Sanguk strážmistrovi, když hovor skončil, a hned se chystal k odchodu. Strážmistr ho zastavil.

„Co se děje?“

„S otcem to vyřídím já, vy tady zůstanete a budete hlídat.“

Z obavy, že by mezitím někdo mohl poškodit stopy, nechal strážmistr Sanguka na místě a sám se uličkou vydal k policejnímu autu na přístupové cestě.

Hlavní ulice, která byla ještě před nedávnem plná shonu, se mezitím vyliidnila. Sanitka odjela, z hasičských vozů zůstalo jen nezbytné minimum. Množství přihlížejících lidí se také výrazně scvrklo. Oheň byl uhašen, a protože se ještě nerozeznělo, zvědavci se vrátili domů trochu se dospat po probdělé noci anebo se šli rovnou nachystat do práce.

Strážmistr vzal ze svého auta foťák a vydal se k policejnímu autu. Žádnou policejní uniformu však nikde poblíž neviděl. Chvilí se bez úspěchu rozhlížel a pak nakoukl okénkem do vozu.

Na zadním sedadle ležela holčička a spala.

Když zjistila, že je táta na cestě, spadlo z ní nejspíš všechno napětí způsobené šokem z požáru.

I teď rukama objímala plyšového medvěda a pevně ho k sobě tiskla. Chvilími ze spánku zakašlala a bolestí u toho nakrčila obličej. Možná to byl důsledek toho, že se během požáru nadýchala kouře. Ale jakmile se ujistila, že má v náručí medvěda, a rukou ho pohládila, zase se jí ve tváři rozhostil klid a dál tvrdě spala. Strážmistr se navzdory všem starostem nemohl při pohledu na spící dítě ubránit soucitným myšlenkám. Kolik bezesných nocí jí ještě vzpomínky na dnešní požár přinesou?

„Jejda, usnula? Naříkala, že ji bolí v krku, tak jsem šel koupit mléko...“

Strážmistr se ohlédl. Uniformovaný policista za ním držel v ruce mléko a pytlík sladkostí. Asi mu malého děvčete bylo taky líto.

„Přišla o rodinu?“

Policista zjevně nabyl dojmu, že dívka při požáru ztratila oba rodiče.

„Ne, její otec by měl být na cestě.“

„Tak to je dobrá zpráva.“

Strážmistr ještě chvíli děvče upřeně pozoroval a pak pohledem prolétl okolí, zda neuvidí někoho, kdo by vypadal jako její táta.

V tu chvíli u krajnice prudce zabrzdilo auto a z něj se vyřítíl muž.

Chvatně se rozeběhl k uličce, ale jen co si všiml hasičského vozu a požárníků odklízějících pozůstatky ohně, znepokojeně se zarazil. Když nahlédl do uličky, jeho výraz ztuhl úlekem.

„Pane Jun Česongu?“

Muž otočil hlavu a očima hledal toho, kdo na něj zavolal jménem. Uviděl strážmistra a přispěchal k němu. Brada se mu klepala strachem a rozrušením. V jeho třesoucím se hla- se byl znát silný neklid.

„Kde je moje dítě?“

„Buďte bez obav. Spí tady v autě. Není zraněná.“

Muž se navzdory strážmistrovým slovům zbrkle rozběhl k autu, aby se přesvědčil, zda je dívka skutečně v pořádku. Teprve když viděl, že opravdu spí uvnitř, s úlevou si vydechl. Pak se obrátil s otázkou na strážmistra:

„A co tchán s tchyní? Stalo se jim něco? Kde jsou?“

„Pokud vím, tak zraněné rozvezli do okolních nemocnic.“

Strážmistr chtěl dodat, že nemocnice prověří, ale místo toho jen stiskl rty. Přepadlo ho neblahé tušení.

„Můžete prosím... kde stojí dům vašich příbuzných?“

„Na konci téhle slepé ulice.“

„Ten rodinný domek před rezidencí Čongsong?“

„A... ano. Proč, je to důležité?“

Strážmistrovi před očima vyvstal obraz dvou mrtvol pod příkrývkou. Museli to být prarodiče oné holčičky.

Muž ze strážmistrova výrazu pochopil, k čemu asi došlo. Nevěřicně otevřel ústa dokořán a chvíli jen bezhlesně mžikal očima.

„Oba... přišli o život?“

Strážmistr uhnul pohledem a mlčky přikývl. Z těla muže, ještě před chvílí napjatého jako struna, rázem vyprchala energie.

„Takže... jejich těla... kam jste je uložili?“

„Totiž...“ strážmistr těžko hledal slova. Nechtěl říct něco ukvapeného, čeho by později mohl litovat.

Teprve až proběhne důkladné ohledání místa a pitva obětí, bude možné s jistotou učinit nějaký závěr. Je zbytečné konfrontovat člověka, už beztak dost zlomeného ztrátou v rodině,

se skutečností, že příčinou úmrtí možná nebyl požár, ale vražda. Strážmistr usoudil, že bude dost času na vysvětlování, až přejde prvotní šok.

„Odvezte dceru domů, brzy se vám ozveme. To děvče musí být po dnešku velmi vyčerpané.“

Muž obrátil pozornost zpět k dítěti. Otočil se k policejnímu autu a pokýval hlavou.

„Vaše manželka v tom domě náhodou nebyla?“

„Prosím?“ muž se na strážmistra zaskočeně podíval.

Děvče před chvílí říkalo, že maminka je mrtvá. Dům se zatím nepodařilo důkladně prohledat, mohla se tam ukrývat další mrtvola.

„Kdepak, manželka... zemřela před rokem.“

„Aha... promiňte. Něco jsem si špatně vyložil.“

Na strážmistrovu omluvu muž jen mávl rukou, jako že se nic neděje. Pak přistoupil k policejnímu autu.

Strážmistr se díval, jak muž otvírá zadní dveře vozu a bere spící dívku do náruče. Krátce nato vykročil zpět do slepé uličky.

V ruce si pohrával s foťákem a v hlavě mu vířil zběsilý proud myšlenek.

„Jestli je to vražda... Budu se muset na celou věc podívat úplně novými očima.“

Mezitím se začalo rozednívat a ulice se pozvolna rozjasňovala ranním světlem.

2.

Která z vašich vzpomínek je ta docela nejstarší?

Den, kdy vás máma vzala za ruku a odvedla do školky? Mám na mysli něco ještě dřívějšího, ten úplně prvotní dojem, kterej se po narození obtisk kamsi do mozkovejch závitů.

Často se říká, že v raným dětství se vzpomínky neukládají. Možná většina zmizí proto, že už je to moc dávno, anebo proto, že paměť třídí a nepotřebný vyhazuje, každopádně mě vždycky zajímaly ty první vzpomínky, který zůstávají někde hluboko v mozku, chráněný před zapomněním.

„Co je tvoje úplně nejstarší vzpomínka?“

Když potkám někoho novýho, tohle je otázka, kterou začínám hovor. Jako kdyby první vzpomínka, uložená v hlavě toho člověka, nějakým způsobem určovala jeho osud nebo povahu. Jako bych z té vzpomínky mohl usuzovat, co je ten člověk zač.

Vůbec nejranější vzpomínkou, o jaký jsem kdy slyšel, bylo krmení polívkou z řas *mijok* na první oslavě narozenin jednoho chlapa.

Ten den byl na světě sotva jeden celej rok. Zeptal jsem se ho, jak si může něco takovýho pamatovat, a on mi popisoval, že jakmile polívku polk, okamžitě všechno vyzvracel zpátky. A proto na ten zážitek nemoh nikdy zapomenout. S tímhle chlapem, kterej se po zbytek života na polívku z *mijoku* ani nepodíval, jsem čas od času zašel na skleničku. Jeho reflex se musel vytvořit přímo tehdy, na oslavě prvních narozenin.

Kdyby moje první vzpomínka byla něco podobně nechutného, asi bych taky za stejnejch okolností zvracel. Ale je to určitě pořád lepší, než jak je to s mojí první vzpomínkou ve skutečnosti.

Někdy se bavím takovou představou.

Ležím na pohodlný pohovce a podstupuju hypnózu. Poslouchám pokyny terapeuta a vracím se ve vzpomínkách zpátky. Při cestě proti proudu času se prej můžeme ocitnout v raném mládí, v dětství, dokonce i v matčině lůně. Jsou lidi, co tvrdí, že se rozpomněli na minulý životy. Mě pochopitelně minulý životy nezajímaj. Ani na ně nevěřím.

To, co bych rád viděl, je výraz mojí mámy, s jakým se na mě podívala, když jsem se z temnoty vynořil na tenhle svět. Chtěl bych vědět, jak se tvářila.

Ptáte se proč?

Protože máma tvrdila, že mě nesnášela už před tím, než jsem se narodil.

Když mě porodila, ani se na mě prej nepodívala. Novorozencká sestra mě přinesla, aby si mě máma pochovala, ale ona se s odporem odtáhla, nechala mě ležet v rohu postele, otočila se ke mně zády a usnula. Během spánku se nevědomky obrátila na druhou stranu, a když se probudila, při pohledu na mě se strašně vyděsila. Co mohlo bejt tak děsivýho na klidně ležícím miminu, který ještě ani nezaplakalo, ani nezakňouralo?

Rád bych věděl, jestli se na mě máma vážně ani jednou nepodívala, jestli se při pohledu na mě ani na chvilíčku neusmála. Fakt se jí mohlo dítě, který devět měsíců rostlo v jejím břiše, který sama přivedla na tenhle svět, tolik hnusit?

Ani jednou se na mě láskyplně neusmála? Ani jednou neměla nutkání dotknout se naprázdno se svírajících prstíků, přitisknout rty na hebkou, něžnou tvářičku novorozeněte? Nemůžu si na to pamatovat, protože jsem byl moc malej, ale stejně bych chtěl propátrat všechny mozkový závitky a zjistit, jestli se v nich podobná chvíle skutečně někde neotiskla.

Jistě byste mě chápali, kdybyste znali všechny vzpomínky spojený s mámou, který v mé hlavě zůstaly.

Moje první vzpomínka začíná ve tmě.

Plíce mě bolely, jako by se měly roztrhnout, nemůžu dechat a melu sebou. Najednou se tma rozestoupí a před očima se mi zjeví mámin netečnej obličej, kterej mě sleduje. Sotva lapám po dechu a skrz slzy vytřeštěně zírám na rozmazanej svět. Když mě konečně přejde bolest na hrudi a můžu zase normálně dechat, máma, která na mě bez přestání civí, začne nepříčetně ječet. Kouše do polštáře, kterej mačká v rukách, a vyrazí ze sebe zoufalej brek. Její křik mě hrozně poleká, takže nedokážu dál zdržovat vlastní pláč a spolu s ní se srdceryvně rozeřvu. Když se mnou máma začne cloumat, křičím ještě hlasitěji a chci se jí vytrhnout. Nevím, kolik mi mohlo bejt. Rok? Dva? Víc těžko, protože se to nepochybně odehrálo v době, kdy jsem ještě neuměl pořádně mluvit.

Je to tak, moje první vzpomínka na tenhle svět je to, jak sebou bezmocně kroutím pod polštářem, kterej na mně drží máma vlastnima rukama. Z týchle první vzpomínky si asi umíte domyslet další.

Když si vybavuju zážitky spojený s mámou, jsou to pokaždý scény, ve kterejch buď dostávám výprask, utíkám, anebo se krčím schovanej někde v tmavým koutě a radši ani nedejchám ze strachu, aby mě máma nenašla.

Samozřejmě, sem tam se na mě i usmála. Obvykle ale jenom tehdy, když se mě pokoušela chytit na útěku a za zády už měla nachystanou rákosku, případně měla jinej lstivej úmysl. Jakmile jsem se nechal tím úsměvem na vteřinu obalamutit, máma drapla moji dětskou ruku do svých mozolnatých spárů a zkroutila ji nebo mi rovnou vlepila facku.

Vždycky jsem si hned vzápětí umanul, že příště už se tak snadno nachytat nedám, ale naletěl jsem zase. Když jsem se naučil běhat tak rychle, aby mě máma nedohonila, alespoň za mnou křičela a nadávala mi.

Víte, jak to myslím, ne?

Slova můžou bolet a zraňovat mnohem víc než facka, která rozpálí tvář do červena. Když mě máma nedokázala chytit, mohla se vzteky pomínout a povykovala na mě jako smyslů zbavená. Třebaže jsem si zacpal uši, její slova se mi zavrtávala pod kůži. Nechávala za sebou hluboký rány, který mokvaly zevnitř. V mém nitru se hromadila zkažená krev a hnis, nemocný slova a myšlenky.

Jako malej jsem se lidem nedokázal pořádně podívat do očí. Jakmile jsem jenom zaslechl, že se ke mně někdo blíží, srdce se mi rozbušilo a hrůzou jsem celej zkameněl. Když jsem se náhodou setkal s cizím pohledem, okamžitě jsem uhnul očima a utek pryč. Myslel jsem si, že mě svět nenávidí.

Myslel jsem si, že musím bejt dennodenně bitej od mámy právě proto, že mě svět nesnáší a hnusí se mu moje existence. Přesvědčoval jsem se, že existence mojí osoby sama o sobě je pro svět pohroma. Teprve pozděj jsem pochopil, že jedinej, kdo mě nenávidí, je moje máma.

Ptáte se, jestli nenávidím i já ji? Kdepak, ani náhodou. Jak bych mohl? Vlastní mámu?

Já mám přece maminku rád.